

møde frem med en samlet Finansplan, og dette Standpunkt kunde der selvfølgelig intet indvendes mod, men ved den Lejlighed tillod jeg mig dog at sige til den højtærede Finansminister, at selv om man maatte acceptere dette Standpunkt, var Statskassens Tilstand en saadan, at der hurtigst muligt burde gøres, hvad ske kunde, for at raade Bod herpaa, og jeg ser ikke, at den Omstændighed, at den højtærede Finansminister ikke kunde fremsætte en samlet Finansplan, i og for sig kunde være hindrende for, at man begyndte paa Arbejdet, begyndte at fremsætte Forslag, som for en Del kunde hjælpe til at dække det Underskud, som der er.

Jeg kan derfor ikke andet end hilse den Række Lovforslag, som nu foreligger fra Regeringens Side, med Glæde, idet jeg anerkender, at et Forsøg i den af mig antydede Retning dermed er gjort, og jeg maa ogsaa sige om disse Lovforslag — jeg skal selvfølgelig ikke omtale de andre Lovforslag uden i al Almindelighed —, at den Vej, her er anvist, forekommer mig at være den rigtige Vej og en gennemførlig Vej. Det, som i dette Øjeblik sker, er altsaa ikke Forelæggelsen af en samlet Finansplan. Men det er en foreløbig og kun delvis Udfyldning af det Hul, som findes i Statskassen: Den højtærede Finansminister har ogsaa udtalt, at dette kun er en Begyndelse, og at man fra hans Side til Efteraaret kan vente yderligere Forslag, der skulle bringe den fulde Balance i Statskassen. Naar dette en Gang sker, antager jeg, at Ministeriet og Regeringspartiet ville erkende, at en saadan Balance neppe vil kunne opnaas uden ved Forbrugsskatter, og jeg tænker her — det skal jeg ikke skjule — særlig paa en Brændevinsskat. Dette er Vejen til at opnaa denne Balance, i hvert Fald Hovedvejen dertil.

Med Hensyn til det her foreliggende Forslag maa jeg sige, at jeg ikke skal gaa ind paa alle de kulturelle Betragtninger, der ere fremsatte af forskellige ærede Talere her i Tinget, jeg vil kun fremhæve, at selv om vi altsaa i Princippet anerkende, at dette Lovforslag betegner en af de Veje, som maa følges, forekommer det mig, at der er Enkeltheder i Lovforslaget, som bør tages op til nærmere Overvejelse og Undersøgelse. Det staar mig saaledes ikke

ganske klart, hvorfor man har valgt den her foreslaaede Vej i Stedet for at gaa til en direkte Stempelbeskatning af Billeter. Jeg tror, at denne sidste Vej i og for sig vilde være lettere forstaaelig og for saa vidt altsaa møde mindre Modstand. Jeg ser vel, at i de Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget, har denne Tanke heller ikke været udelukket, men den afvises med en Bemærkning om, at det vilde blive for dyrt, for vidtløftigt og for besværligt. Jeg skal villigt indrømme, at jeg er ikke tilstrækkelig kyndig paa dette Omraade til at kunne vurdere disse Besværligheder, Vidtløftigheder, der antydes at ville være forbundne med en Opkrævning af direkte Stempelskat, men rent umiddelbart indlysende forekommer det mig ikke at være.

Hvor vidt den Afgift, som foreslaas i dette Forslag, maaske turde være lovlig høj, tør jeg heller ikke med Bestemthed udtale mig om. Man skal imidlertid, naar man ønsker at faa Penge ind i Statskassen, vogte sig for at komme op til den yderste Grænse, den Grænse, som betyder en væsentlig Nedgang af Besøget i Teatre o. s. v., hvis man vel at mærke holder det fiskale Hensyn frem som Nummer 1. Ligeledes forekommer det mig, at Tanken om, at der burde gøres Forskel paa virkelig Kunst og Forestillinger af mindre lødig Art, er naturlig og rigtig. Hvor vidt dette i Praksis vil støde paa Vanskeligheder og Hindringer, er ogsaa en Ting, jeg ikke tør udtale mig om. Men alle disse Spørgsmaal kunde det være naturligt og rigtigt at optage til Overvejelse: Spørgsmaalet om, hvor vidt man bør gaa til en direkte Stempelafgift, Overvejselen af, om man, hvis man fastholder den foreslaaede Form for Afgiftens Opkrævning, har truffet den rigtige Højde af Skatten, og endvidere, om man ikke ogsaa skulde tage andre Ting med. Jeg skal i denne Forbindelse nævne, at jeg meget vel kunde tænke mig, at man udvidede Skatten noget, nemlig til ogsaa at omfatte de Restaurationslokaler, hvor der som en Del af Tiltrækningen for Publikum udøves Musik. En Overvejelse af, hvor vidt man burde tage saadanne Lokaler med ind under den Skat, som man allerede nu populært kalder Forlystelsesskatten, forekommer mig at være naturlig og rimelig. Men som sagt, alle disse Spørgsmaal maa